

tijdens Alma's ziekte, nog bedroefder was toen deze haar had verlaten. De zon ging op . . . de zon ging onder; — de arme zag het niet.

Evenmin zag zij de bekommerde oogen van Jaromir, die dagelijks rondwaalde in den boomhof en haar gadesloeg.

Toen ze hem, wellicht na een half jaar tijds, op zekeren dag gewaar

En zonder iets te bemerken . . . sloeg zij haar arm om Jaromirs hals.

werd, deed dit gezicht het treurende kind zeer ontstellen, en wilde zij snel zich verwijderen.

Maar 't was of heur lichaam aan zijn meesteres weigerde te gehoorzamen. Want in plaats van te handelen overeenkomstig haar wil, trad

zij, tot heur eigen verwondering, op Jaromir toe en noodde hem zwijgende uit binnen te treden in het Vogelhuis.

Sedert zat hij daar dagelijks.

Vroolijk waren de gesprekken heel zelden of nooit;

doch af en toe vermocht hij toch op haar gelaat een glimlach te wekken.

Bij het heengaan kon de verliefde Jaromir meest niet nalaten de hem toegestoken hand lang in de zijne te houden en beteekenisvol te drukken. Maar hoe vriendelijk Ilma hem steeds groette en verzocht spoedig weder te keeren, zijn druk werd nooit beantwoord.

Doch eens op 'n avond dat onze zuideling langer was gebleven dan gewoonlijk en eerst bij het vallen van den nacht afscheid nam, zie, daar verzette het lichaam zich wederom tegen haar wil, daar zei ook heur hand haar de gehoorzaamheid brutaalweg op. En toen de vertrekkende daarna het meisje, wie 't bloed plotseling naar het hoofd joeg, dichter tot zich haalde, gevoelde zij, tot haar onnoembare blijdschap, — dat Alma inderdaad niet gestorven was, dat deze werkelijk in haar leefde . . .

En zonder iets te bemerken van grootvaders verbazing en Barbarina's afkeuring, sloeg zij heur arm om Jaromirs hals.

September 1889.